

Η ώρα της μεγάλης κρίσης για τον Ελληνισμό

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Φωτό:axortagos.gr

Ας ξεκινήσουμε, αγαπητοί, από ένα εξορκισμένο σήμερα «εθνικιστή» ποιητή που κάποτε τολμούσαμε να θεωρούμε πρώτο εθνικό μας ποιητή, τον Διονύσιο Σολωμό: γράφει στους «Ελεύθερους Πολιορκημένους»:

«Άραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς,

βόλι Τουρκιάς, τόπ' Ἄγγλου

πόλεμος μέγας πολεμᾶ

βαρεῖ τό καλυβάκι...»

Εννοείτε ασφαλώς ποιο είναι το καλυβάκι στον παρόντα καιρό. Όχι η Ελλάς ή η προέκτασή της η Κύπρος, αλλά σύμπας ο Ελληνισμός. Ο Ελληνισμός μετά τις εξάρσεις του στον πόλεμο του '40-'41, με την αντίστασή του κατά των αρχών Κατοχής, με τον ενωτικό αγώνα της Κύπρου (μια δράκα μαχητές κατά μιας αυτοκρατορίας) αποτελούσε κακό παράδειγμα για τους λοιπούς λαούς. Κακό παράδειγμα υπήρξε και με την Επανάσταση του '21 που διέλυσε τον ιστό της υποταγής που είχε επιβάλει η Ιερά Συμμαχία. Όταν το 1830 έκλεινε η αυλαία της Ελληνικής Επαναστάσεως άνοιγε η αυλαία των ευρωπαϊκών επαναστάσεων.

Γι' αυτό ο ανυπότακτος, ο απειθάρχητος, ο μη συμμορφούμενος «τοῖς ξένων ρήμασι» λαός, ο δάσκαλος του απροσκύνητου ήθους έπρεπε να χτυπηθεί στις ρίζες, στις πνευματικές και ιστορικές καταβολές του. Το σχέδιο ετοιμάστηκε την επαύριο του Πολυτεχνείου. Αλλ' ο λαός αυτός έπρεπε να υποστεί δύο στρατιωτικά πλήγματα για να συνετισθεί. Επτά χρόνια δικτατορίας δεν είχαν «σιδερώσει» το φρόνημά του. Έτσι ήλθαν το 1974 ο Αττίλας και μερικά χρόνια αργότερα η ασχήμια της Ύμιας. Κι έκτοτε άρχισε εν ονόματι ενός πολιτικού ρεαλισμού η χαλιναγωγήση του ελληνικού φρονήματος, η καταπτόηση, η τουρκοφοβία που τελικά – πάντα εν ονόματι του πολιτικού ρεαλισμού- μετεξελίχθηκε σταδιακά σε τουρκολατρία. Έχουμε εδώ μια κλασσική περίπτωση του «**Συνδρόμου Στοκχόλμης**», όπου το θύμα ερωτεύεται τον βασανιστή του.

Μετά την έκρηξη σε παγκόσμια κλίμακα του Ελληνισμού για το όνομα της Μακεδονίας, μια έκρηξη που κράτησε επί μία τριετία, έπεσαν πάνω μας «λυτοί και δεμένοι» να συμμαζευτούμε, να προσγειωθούμε, να σωφρονισθούμε. Έτσι επροκόψαμε. **Σήμερα όχι η Ελλάς, αλλ' ο Ελληνισμός, είναι παντού ντροπιασμένος.** Χάσαμε όλες τις διπλωματικές μάχες, χάσαμε το επιχειρηματικό μας κεφάλαιο, χάσαμε την εργατικότητά μας, το εθνικό και το κοινωνικό μας φιλότιμο. Προτιμάμε πια την αγγλική ως γλώσσα και γραφή και όχι την ξεπερασμένη κι ατιμασμένη Ελληνική, τη μητέρα του ευρωπαϊκού γλωσσικού πολιτισμού.

Κι όλα αυτά πώς και γιατί; Έπρεπε και πρέπει να επιβληθεί το παγκόσμιο ολοκληρωτικό κράτος. Και οι λαοί, όπως γράφει ο Βάρναλης, να έχουν «**μια σκέψη δετή που τους την πλάσανε οι δυνατοί**». Χρειαζόταν, όμως, ένα κράτος – πειραματόζωο. Και σαν τέτοιο επιλέχτηκε όχι απλώς το ελληνικό κράτος, αλλά σύμπας ο Ελληνισμός. Με τρόπο μεθοδικό έσπασαν τις πνευματικές και ιστορικές μας ρίζες, απογύμνωσαν την ελληνική γλώσσα και γραφή από τις αρχέγονες καταβολές τους, υποβάθμισαν τη σημασία του έθνους σαν τάχα μου φαντασιακή κατασκευή και παρουσίασαν έναν κατ' όνομα ελληνικό κόσμο περίπου,

όπως εμφανίζονται κατ' όνομα εδώ και 50 χρόνια οι Σκοπιανοί.

Η σύγχρονη οικονομική κρίση είναι απότοκος της πνευματικής και ηθικής. Εξωπετάχθηκαν όλες οι προγονικές αξίες που δημιουργούσαν ανθρώπους αξίας και εν ονόματι ενός δάνειου πλούτου βουτηχτήκαμε στο βούρκο του ανιδανισμού, του αμοραλισμού, του καριερισμού και του πολιτικού οππορτουνισμού. Πολλοί που βιάζονται να ψάλλουν το requiem της Ελλάδος σιγομουρμουρίζουν «η Ελλάς εν τάφω». Όχι! Αν θέλουμε να είμαστε σωστοί πρέπει να πούμε «Η **Ελλάς εν βούρκω** ». Και στο βούρκο

Πηγή:sarantoskargakos.gr